

РОЗДІЛ 1

— Я не знав, що він запросить фокусника!

Припущення, що доброзичливий, але недотепний дядько Енді замовив на наше весілля розваги, могло спричинити мою загибель, і це про щось усе-таки свідчить (враховуючи мій нещодавній досвід, зокрема обдерту праву руку й ножові поранення у живіт і плече). На щастя, блютуз і те, що я віддалявся від моєї нареченої Джульєтти зі швидкістю сто кілометрів на годину, гарантували мені фізичну безпеку.

— Я знаю, що він мав добрі наміри, — зітхнула Джульєтта, і колонки в машині затріщали. Це ще одна особливість різдвяних спецвипусків: іноді творцям не по кишені запросити повний акторський склад, тому кількох головних героїв можна хіба що почути чи побачити у ролі камео. Зазвичай книжок це не стосується, але маємо те, що маємо. — І я хочу, щоб дядько долучився. Але хіба ти не міг довірити йому щось менш значуще, ніж розваги? Марсело не пектиме весільний торт.

Марсело — це мій вітчим, і готує він так само добре, як Енді добирає гурти на весілля.

— Я сподівався, що він запросить якийсь гурт, — сказав я на свій захист. — *Райлан Блейз*, до дідька. Через таке ім'я я гадав, що він таки *запросив* музикантів, — Райлан Блейз був достатньо відомим, щоб Джульєтта могла мене викрити, якби її знання фокусників не закінчувалося на Гудіні. — Я дізнався лише цього ранку.

— На якому етапі наших стосунків ти подумав, що мені сподобається гурт під назвою «Райлан Блейз» на моєму весіллі?

— На нашому весіллі, — поправив я.

— Ні, якщо там буде фокусник.

— Тоді це й буде фокусом, чи не так? Наречена, яка зникає. — Півтори години від Сіднею, і дорога перетворилася з шосе на серію крутих поворотів, піднімаючись у гори під кутом, що втиснув мене в підголівник, як космонавта на старті. — А якщо я дозволю тобі розпиляти Енді навпіл?

Я майже почув, як очі Джульєтти звузилися, а ніс зморщився, як завжди, коли вона намагалася вдавати, що злиться на мене.

— Домовилися, — сказала Джульєтта. — До речі, де ти зараз? Зв'язок жахливий.

— Мені просто треба швиденько з'їздити в одне місце.

— Ернесте, — пролунала відповідь, і це означало, що мене викрито. Я поруч із Джульєттою — целофан, вона бачить мене наскрізь. Гадки не маю, як інші люди крутять інтрижки.

— Я пообіцяв, що подивлюся, — бовкнув я. — На цього чувака Блейза. У горах.

— *Горах*? Яких горах?

— У Блакитних горах. У нього різдвяний виступ біля Катумби. — Я саме виїхав на вершину. Ця місцевість — парк зі списку світової спадщини, і насправді це було радше плато, ніж гірський хребет. Усе навколо збігало в долини, водоспади й ліси. Блакить у назві з'явилася через димку, яка, схоже, конденсувалася над верхівками дерев — результат випаровування крапель евкаліптової олії, які висять у повітрі й заломлюють світло. Найвідомішим місцем були Три Сестри — три гігантські кам'яні стовпи, розташовані так, наче дивляться на долину. Люди кажуть, що ці колони виражають різні емоції в різну пору доби: від світлого щастя до похмурого гніву. Якщо хтось вірить, що стовпи уособлюють жінок, то, можливо, у призерку, коли кам'яні обличчя

насупліні й недружні, ті саме дізналися, що на їхньому весіллі буде фокусник.

— Я знаю, що це тупо, — вів далі я. Ця частина мого алібі витримає, якщо Джульєтта подивиться на наші банківські рахунки і побачить заброньований квиток на шоу. Я перейшов до жорсткого маркетингу. — Це моя частина угоди: я подивлюся виступ, дам дядькові шанс, і *тоді* скажу, що це не для нас. Крім того, бідний Енді сказав, що він заплатив, цитую, *монструозний* завдаток, і я пообіцяв спробувати повернути ці гроші.

— Ого, — присвиснула Джульєтта.

— Що?

— Я знайшла, хто це. Скільки коштував твій квиток? Як ми можемо собі дозволити?.. Цей хлопець взагалі *працює* на весіллях?

— Я не знав, що він таке велике цабе, — белькнув я. Моя шия спітніла. — Енді його знає.

— Та-а-а-к, — сказала Джульєтта, розтягуючи слово, а це означало — вона схильна погодитися, але ще не вирішила, наскільки роздратована. — Ти залишишся на ніч? Це трохи занадто як на двадцять перше грудня.

— Шоу починається о пів на дев'яту. Година, півтори — максимум. Я вийду в перерві, якщо все затягнеться.

Сонце було пізньообідньою лавою, мандарином у небі. Гори — гаванню диких квітів. Груднева спека вже майже розправила із цвітом черешень і фіолетовими китицями жакаранди, але мені все одно доводилося вмикати двірники, щоб змахувати вихори рожевих, білих і бузкових пелюсток. Імла в повітрі тримала свою блакитну марку. Вагончик канатної дороги тягнувся над долиною на висоті 270 метрів. Я б із радістю сказав вам, що мені ніколи в житті не доводилося смертельно небезпечно звисати з нього, але така вже моя доля.

— Ерін живе десь там, правда? — недбало спитала Джульєтта.

Детектив у літературному творі укладає пакт про чесність із читачем, а не, на жаль, з іншими героями історії. Як-от із нареченими. Ерін — моя колишня дружина, і саме через неї я й вирушив у гори.

— Хіба? — Я виразно переграв, наче прийшов на вечірку-сюрприз, про яку насправді знав. Повідомлення, яке я отримав від Ерін цього ранку, спалахнуло в мене перед очима. «Ти мені потрібен». Я ігнорував його, а також наступне, голосове, ще кілька годин. Цікавість може занастити і котів, і Каннінгемів. Тож я спакував сумку для подорожі, навіть не дослухавши відчайдушний шепіт запису.

— Тоді ми могли б особисто вручити їй запрошення на весілля, — урвала Джульєтта мої спогади. — Чорт.

Так, я підступно використав добре ім'я Енді, щоб прикрити свою поїздку. Але дядько, колишній садівник, а тепер — аматор-детектив на пів ставки, мав такі зацікавлення: газонокосарки, потяги, саморобні магічні трюки й імпровізаційні театральні змагання. Отож його ім'я важко заплямувати сильніше, ніж він сам уже спромігся це зробити. Тож я не надто переймався, враховуючи те, що залучення Енді було найкращим із можливих алібі, яке я міг вигадати, щоб купити квиток на магічне шоу Райлана Блейза.

— Можемо собі дозволити купити конверт і марку. До того ж, це різдвяні свята. Ерін, мабуть, надто зайнята для зустрічей, — сказав я, повертаючи на стоянку неподалік місця, де ми з Ерін домовилися побачитися.

Попрощавшись із Джульєттою, я вимкнув двигун. Спека була пекельна — смола, що зв'язує бітум, липла, а гнітюча, наче гравітація Юпітера, вологість лягала на

плечі так важко, що зменшувала зріст на добрий дюйм. Ми були в епіцентрі хвилі страшної спеки — теми, яка згортала будь-яку розмову: запитання «Парить, правда?» перетворювалося на висмикнуту чеку в усіх балачках про австралійське літо.

Половину стоянки вкривав барвистий килим із диких квітів, що ставали плямами фарби під ногами того, хто на них ступав. Поспішаючи крізь двір, я трохи згорбився — просто про всяк випадок, якщо мене хтось зауважить. Тепер, після двох розв'язаних справ про вбивства, мене почали впізнавати, і це неймовірно дратувало, а оскільки це саме одне з тих місць, де ніхто не хоче бути поміченим, досить було комусь мене сфотографувати, й інформація негайно з'явилася б у новинах. Аж ніяк не хотілося, щоб якийсь папараці піймав мене там, де ексдружина сидить за зачиненими дверима й чекає на зустріч зі мною. Як і не потребував я побачити в таблоїді статтю Джоша Фельмана — хронікера розлучень зірок реаліті-шоу, який віднедавна дописував про мої розслідування. Можна б сказати, що він — мій Ватсон, якби Ватсон хотів дискредитувати Голмса і ледве міг грамотно висловитися.

Зала очікування пригнічувала метушнею. Клієнтура була доказом метамфетамінової кризи невеличкого міста. Стільці були з дешевого твердого пластику, тож я стояв у черзі замість того, щоб усістися. Сумна хирлява ялинка перекосилася в кутку і, здавалося, примудрилася всохнути, хоча насправді була зроблена з пластику. Навіть сухозлітка не виблискувала у світлі флуоресцентних ламп на стелі. Малопридатне місце для поширення святкового настрою: сюди не приходили родинами.

— Ерін Каннінгем, — сказав я, підійшовши, і раптом замість дівочого прізвища колишньої дружини бовкнув власне. — Тобто Джиллфорд. Перепрошую.

Пані погортала аркуші із записами. Схоже, знайти Ерін їй не вдавалося.

— Допоможіть мені, — сказала жінка. — У нас кілька відділень.

— Гадаю, вона має бути в ізоляторі, — сказав я. — Її щойно звинуватили у вбивстві.

РОЗДІЛ 2

Поліцейний відділок у Катумбі мав або дуже глибоке, або дуже поверхове розуміння закону, судячи зі швидкості, з якою мене привели до звинуваченої у вбивстві. Це трохи розчаровувало, бо я очікував на перепони й навіть підготував цілий виступ про те, що людина під вартою має право запросити адвоката або друга для консультацій, але жодної потреби в моїх свіжих знаннях з університету Гугла не виникло.

Приміщення не було подібне ані до кімнати для допитів, ані до в'язничної камери: крім алюмінієвого стільця, там стояло металеве ліжко з матрацом, завтовшки з тортилью, і таким знищеним покривалом, що якби хтось накинув його замість одежі, то це класифікували б як появу в непристойному вигляді. Тут були звичайні

двері, пофарбовані в жахливий жовто-зелений колір, без жодних ґрат. Ерін не була закута в наручники, вона просто сиділа на ліжку.

На її руках досі була кров.

Не зрозумійте мене неправильно: вона не потребувала серветки. Кров не стікала з її рук. Але долоні мали підозрілий тьмяно-рожевий колір, а під нечищеними нігтями виднілася брунатно-чорна шкіра. Очі також були обведені червоним. Спочатку я подумав, що це від широкого страждання, але придивився уважніше, і побачив висохлий шар, що лущився, як дешевий грим. Кров була і там.

У голосовому повідомленні Ерін згадувала деякі деталі, але тепер я зміг реконструювати повну картину подій. Ерін спить у ліжку. У моїй уяві її губи трохи розтулені, видно ряд нижніх зубів: ми розлучені вже два роки, живемо окремо ще довше, але я добре пам'ятаю спокійне обличчя колишньої дружини вві сні. Сонячні промені освітлюють кімнату. Можливо, тріпоче штора. У цій спальні я ніколи не був, тож вигадую деталі клішованої розкішної кімнати. Новий партнер Ерін, Лайл, — голова Фонду Пірса. Коротше кажучи, не без грошей. Ерін прокидається. Потягується, повіки ще опущені, тоді потирає очі кулаками. Завмирає. Щось у неї на обличчі. Кривиться, вловивши важкий металевий сморід. Розплющує очі й дивиться на руки.

Ерін із реального життя кинулася до мене й обійняла: спочатку міцно стиснула, а потім погладила вздовж спини, наче перевіряючи, чи я справжній. Я сказав їй, хоч і не знав, чи це правда, що все буде добре. Урешті-решт Ерін відірвалася від мене й повернулася на своє місце на ліжку. Я сів на стілець.

Ерін підняла руки:

— Спіймана на червоногарячому, га?

Можу твердо сказати, що вона це репетирувала. Обрала тон, який, на її думку, якнайкраще мене роззброїть, нагадавши про ту Ерін Джиллфорд, на чий безкровний палець я колись надів обручку. «Це та сама я», — казала Ерін. Хоча за цією грою я бачив горе і втому.

Мабуть, я недостатньо швидко відповів, бо Ерін промовила:

— Мені шкода, що завдала тобі клопоту.

— Ти знала, що я приїду.

— Я не знала, кому ще подзвонити. — Її тон був перепрошувальний.

— Марсело — адвокат, пам'ятай. Просто на випадок, якщо ти втрапиш у справжню халепу. — Я обвів поглядом кімнату, а потім рожеві руки Ерін.

— Ерні, *ти* мені потрібен, — сказала вона так само, як написала. — Марсело — це суцільні крики й латиноамериканський темперамент. Я не хочу тягнути час, вдаючись до якихось юридичних формальностей. Мені потрібен хтось, хто розв'яже проблему. — Ерін замовкла. — Джульєтта погодилася, щоб ти приїхав?

— Я, е-е, — затнувся я, — не сказав їй. Джульєтта не любить, коли я вплутуюся в... позашлюбні вбивства.

Я чудово розумію, що взаємна брехня призвела до розпаду нашого з Ерін шлюбу, і це був недобрий початок для наступного — з Джульєттою. Але зізнання схоже на заняття у спортзалі вранці: ви маєте на це обмежений проміжок часу, і якщо його пропустите, то зважитися на наступне стане ще важче.

Ерін видала придушений звук — гібрид гикавки, смішки та схлипування — і потягнула ковдру, з якої випала нитка, що становила, мабуть, чверть її залишкового тепла. Я помітив, що волосся Ерін (підстрижене тепер